

Chương thứ 26

MÊ TÌNH

Tây hồ dưới ánh trăng, thật ôn nhu kiều mị, bất kể ra sao, vĩnh viễn sẽ không có gì có thể thay đổi được nó.

Cũng như vĩnh viễn sẽ không có gì sẽ thay đổi được Phong Tứ Nương.

Trái tim của Phong Tứ Nương còn đang đập nhanh, đập rất nhanh.

Trái tim của nàng không phải đập nhanh vì trận chiến vừa rồi, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang dịu Băng Băng lên lâu, trái tim nàng mới đập nhanh.

Nàng rút cuộc cũng là một người đàn bà.

Đàn bà có vĩ đại đến đâu, vẫn còn là đàn bà.

Nàng có thể vì người khác mà hy sinh chính mình, nhưng nàng không cách nào không chế nổi tình cảm của mình.

Trên đời này, có ai không chế được tình cảm của mình nhỉ?

Trong lòng của Thẩm Bích Quân thì đang có mùi vị gì?

Phong Tứ Nương gượng cười, nhẹ nhàng nói:

- Nếu chị quen với Băng Băng rồi, chị sẽ thấy, không những cô ấy rất khả ái, mà còn đáng thương lắm.

Thẩm Bích Quân nhìn về xa xa, lòng nàng cũng đang ở đâu xa xa, một hồi thật lâu mới cúi đầu nói:

- Tôi biết.

- Bây giờ mình lên đó gặp họ được không?

Thẩm Bích Quân ngần ngừ, không trả lời.

Phong Tứ Nương cũng không hỏi lại, bởi vì, nàng đang phát hiện ra, Vương Mãnh đang bước ra khỏi khoang thuyền, bước lại chỗ bọn họ.

Nàng hy vọng không phải y đang lại tìm mình, Vương Mãnh đã bước lại trước mặt nàng, đưa mắt đảo đạc tìm kiếm.

Phong Tứ Nương nhin không nổi hỏi:

- Ông đang tìm ai?

Vương Mãnh nói:

- Lão nhị chúng tôi.

Phong Tứ Nương quay đầu lại, mới nhận ra Sử Thu Sơn không còn sau lưng nàng.

Chiếc thuyền bị người mặc áo xanh kéo về lúc nãy, bây giờ đang chèo ra giữa hồ, trên thuyền, ít nhất một nửa đã bỏ đi.

Những người còn lại, có người đang dựa vào lan can giả vờ ngủ, có người đang uống rượu.

Rượu thịt không biết có phải là chủ nhân đã chuẩn bị cho bọn họ, hay là bọn họ mang theo.

Vương Mãnh đang hỏi:

- Sử lão nhị đâu?

- Làm sao tôi biết?

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Sử Thu Sơn không phải là đứa con nít muốn được người chiều cô, các ông cũng không giao hân cho tôi.

Vương Mãnh ngăn người ra, lẩm bầm:

- Không lẽ y cũng theo mọi người đi rồi?

Phong Tứ Nương nói:

- Tại sao ngươi không vào xem thử?

Vương Mãnh hỏi:

- Còn cô?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi có chuyện của tôi, ông đừng thắc mắc.

Nàng bỗng nhiên nắm lấy tay của Thẩm Bích Quân, xông vào khoang thuyền.

Bây giờ nàng rất hiểu Thẩm Bích Quân, nàng biết con người của Thẩm Bích Quân không bao giờ quyết định được điều gì một mình.

Nhưng nàng có rất nhiều chuyện phải hỏi cho ra lẽ, không hỏi không được, nàng đã chịu không muốn nói.

Vương Mãnh kinh ngạc nhìn bọn họ xông vào, nhin không nổi la lên:

- Không lẽ các cô cũng tính vào đó giết Tiêu Thập Nhất Lang?

Phong Tứ Nương chẳng trả lời câu hỏi, nhưng sau lưng nàng, có một người trả lời dùm:

- Dù thiên hạ ai ai cũng muốn giết Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ hai người đó là ngoại lệ trong tất cả ngoại lệ.

Vương Mãnh vội quay đầu lại, y lập tức nhìn thấy gương mặt ốm nhách khô khan của Hầu Nhất Nguyên.

- Tại sao bọn họ là ngoại lệ?

Vương Mãnh hỏi:

- Người biết bọn họ là ai?

Ánh mắt của Hầu Nhất Nguyên hình như có một nụ cười giảo hoạt:

- Nếu tôi còn chưa già, mắt còn chưa hoa, người đàn bà vừa nói chuyện với ông chính là Phong Tứ Nương.

Vương Mãnh giật nãy mình lên.

... Có nhiều người nghe đến tên của Phong Tứ Nương là giật bắn người lên.

Hầu Nhất Nguyên nói:

- Ông cũng có nghe qua tên cô ta?

Vương Mãnh hỏi lại:

- Sao người biết được đó là cô ta?

Hầu Nhất Nguyên cười một tiếng nói:

- Tuy cô ta là người đàn bà rất nổi danh, võ công cũng không cao lắm, thuật dịch dung lại càng quá dở.

Vương Mãnh hỏi:

- Còn một người đàn bà nữa là ai?

Hầu Nhất Nguyên nói:

- Tôi nhìn không ra, tôi cũng nghĩ không ra có người đàn bà nào chịu đi theo cái con mụ nữ yêu quái đó.

Vương Mãnh hỏi:

- Người thấy Sử lão nhị ở đâu không?

Hầu Nhất Nguyên gật đầu nói:

- Mới thấy lúc nãy.

Vương Mãnh hỏi:

- Bây giờ y ở đâu?

Hầu Nhất Nguyên lại cười một tiếng nói:

- Nếu Phong Tứ Nương còn không biết y ở đâu, làm sao tôi biết được?

Lão ta cười thật giống như con hồ ly.

Vương Mãnh hỏi:

- Y có thể ở trên chiếc thuyền kia không?

Hầu Nhất Nguyên lắc đầu nói:

- Tôi không thấy y lên đó.

Vương Mãnh nhướn mày nói:

- Một người to lớn như vậy, không lẽ bỗng nhiên mất tích thế sao?

Hầu Nhất Nguyên nhần nha nói:

- Theo tôi biết, những người đi với Phong Tứ Nương đều thường thường bỗng nhiên thất tung.

Vương Mãnh trừng mắt nhìn lão hỏi:

- Rốt cuộc ngươi muốn ám chỉ gì?

Hầu Nhất Nguyên mỉm cười nói:

- Thuyền ở trên nước, người ở trên thuyền, nếu trên thuyền không có người, thì sẽ đi đâu bây giờ?

Vương Mãnh bỗng nhiên xông tới, tung người nhảy ào xuống hồ.

Hầu Nhất Nguyên thở ra, lẩm bầm:

- Xem ra người này không ngu lắm, lần này tìm đúng chỗ rồi.

Trên lầu xem ra có vẻ nhỏ hơn.

Nhỏ nhưng trưng bày rất tinh trí.

Cây đèn nền làm bằng bạc ròng, ánh đèn hoà với ánh trăng, cũng thành một màu bạc.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng trơ như người gỗ ở bên cửa sổ, nhìn ra bóng đêm xa xa, bóng núi mờ lung, không biết y đang nghĩ gì.

... Có phải y đang nghĩ tới Sát Nhân Nham đáng sợ ấy không?

Bằng Bằng nhìn không thấy mặt của y, nhưng hình như cũng biết trong lòng y đang nghĩ gì.

Nãy giờ nàng không động tới y.

Lúc y đang suy nghĩ, nàng không bao giờ kinh động y.

Hiện tại, nàng cũng có rất nhiều điều muốn nghĩ tới, những điều nàng muốn quên mà quên không được.

Những điều thật đáng sợ.

Ánh mắt của nàng còn chưa mất đi vẻ kinh khủng, bàn tay nàng còn đang lạnh giá, chỉ cần nhắm mắt lại, gương mặt méo mó của gã mù lập tức hiện ra trước mặt nàng.

Trời đất một màn yên lặng, cũng không biết trải qua bao lâu, dưới lầu hình như đang có người lớn tiếng hỏi gì đó.

Nàng không nghe rõ người đó đang hỏi gì, đã thấy có hai người đang xông lên lầu.

Hai người mặc đồ ra vẻ dân chèo thuyền.

Nàng hầu như nhận ra lập tức một trong hai người đó là Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương cũng đang nhìn nàng:

- Trên người cô quả thật có cái bớt màu xanh sao?

Đấy chính là câu nói đầu tiên của Phong Tứ Nương.

Mỗi người đều nghe rõ Phong Tứ Nương đang hỏi gì, có ai biết Thâm Bích Quân đang tính nói gì không?

... Trong lòng nàng cũng không biết có bao nhiêu ngàn vạn câu nói.

Có điều, nàng không nói ra câu nào.

... Có phải nàng muốn xông lại, xông lại trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, xà vào lòng y?

Nhưng nàng chỉ đứng đó cúi đầu, đứng sau lưng Phong Tứ Nương, không nhúc nhích tý nào.

Bằng Bằng không hề trả lời câu hỏi của Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương cũng không hỏi thêm.

Bởi vì, Tiêu Thập Nhất Lang đã quay người lại, đang đối diện với bọn họ ...

Bọn họ ba người!

Có ai hiểu được cảm giác của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ là thế nào?

Đương nhiên y vừa nhìn đã nhận ra ngay Thẩm Bích Quân và Phong Tứ Nương, có điều, hiện tại, ánh mắt của y đang nhìn đắm đắm xuống mũi giày của mình.

Thật tình y không biết mình nên nhìn ai nhiều hơn ai, thật tình y không biết mình nên nói gì.

Y đang đối diện với ba người đàn bà trọng yếu nhất trong cuộc đời mình.

Ba người đàn bà này, một là người tình y minh tâm khắc cốt, không bao giờ quên, y đã vì nàng mà chịu hết bao nhiêu khôn khổ hành hạ, thậm chí bất cứ lúc nào có thể vì nàng mà chết.

Còn hai người kia nhĩ?

Một là ân nhân cứu mạng y, một là người đã dâng hiến tất cả những gì quý báu của một người đàn bà cho y.

Ba người đàn bà ấy đều vì y mà hy sinh tất cả mọi thứ, chỉ có y mới biết, bọn họ vì y mà hy sinh lớn lao như thế nào.

Bây giờ ba người đồng thời xuất hiện trước mặt y ... nếu có ai là Tiêu Thập Nhất Lang, người ấy sẽ ăn nói làm sao đây?

Bên ngoài song cửa, mặt nước phẳng lì như kính, bên trong, lòng người dậy lên như ba đào.

Người đầu tiên mở miệng chính là Phong Tứ Nương.

Dĩ nhiên là Phong Tứ Nương.

Nàng bỗng nhiên bật cười.

Nàng mỉm cười nói:

- Xem ra bọn tôi cải trang cũng không tệ lắm, ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang còn không nhận được ra.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng bật cười:

- May mà tôi cũng nhận được ra giọng của cô.

Phong Tứ Nương chống nạnh nói:

- Anh đã nhận ra bọn tôi rồi, tại sao còn không mau mau rót rượu ra?

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức đi rót rượu.

Y vừa rót rượu, vừa nhin không nổi liếc qua Phong Tứ Nương.

... Phong Tứ Nương đứng chống nạnh, xem ra có vẻ là nhân vật truyền thuyết trời không sợ đất không sợ, chẳng có gì là đáng quan tâm.

Thật ra, nàng là người đàn bà thế nào, Tiêu Thập Nhất Lang không phải là không biết.

Ly rượu đã rót đầy.

Trong lòng y cảm kích ra sao, cũng y như ly rượu, cũng đầy tràn ra ngoài.

Y biết Phong Tứ Nương không bao giờ muốn để cho y phải khó chịu, thà chính nàng phải chịu khổ, cũng không muốn nhìn y phải bị hành hạ.

Do đó, nếu người ta không cười, nàng sẽ cười, nếu người ta không nói, nàng sẽ nói.

Chỉ cần làm sao cho mọi người thoải mái với nhau, chuyện gì nàng cũng làm được.

Phong Tứ Nương bước lại, chụp lấy ly rượu rót đầy, uống một hơi cạn ly:

- Rượu ngon tuyệt.

Dĩ nhiên đó là rượu ngon.

Phong Tứ Nương sành rượu, cũng như Bá Nhạc sành ngựa.

Nếu Bá Nhạc nói con ngựa này là con ngựa tốt, con ngựa ấy nhất định là con ngựa tốt.

- Đây là Nữ nhi hồng đã được ba mươi năm.

Nàng cười nói tiếp:

- Uống thứ rượu này phải có cua của Dương Trường Hồ làm đồ nhắm.

Băng Băng lập tức đứng dậy:

- Tôi đi luộc thêm cua.

- Tôi cũng đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Những thứ cua ghẹ, tôi rất rành.

Bọn họ không hề có ám hiệu gì với nhau, nhưng trong lòng họ đều nghĩ như nhau.

... Nếu bốn người cùng tụm lại với nhau, không phải nơi này chật quá sao?

Bọn họ tình nguyện thoái lui.

Bọn họ biết Tiêu Thập Nhất Lang và Thâm Bích Quân nhất định sẽ có biết bao nhiêu điều để nói với nhau.

Có điều, Thảm Bích Quân vẫn cứ đứng ở cửa cầu thang,, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt mỹ lệ đượm một nét biểu tình khó hiểu, nhẹ nhàng nói:

- Trên bàn này có cua đây.

Trên bàn quả thật có cua.

Bằng Bằng biết vậy, Phong Tứ Nương cũng có thấy.

Có điều, bọn họ không biết tại sao Thảm Bích Quân muốn nói ra? Tại sao không để bọn họ đi?

Không lẽ nàng không muốn đối diện một mình với Tiêu Thập Nhất Lang nữa sao?

... Nàng không muốn? Hay là không dám?

Không lẽ nàng không có gì để nói với Tiêu Thập Nhất Lang sao?

... Không có gì? Hay là quá nhiều?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đã lộ ra một nét thông khổ, nhưng y vẫn mỉm cười nói:

- Cua này mới luộc lên đây, còn chưa lạnh đâu, làm đồ nhắm quả thật vừa miệng.

Không lẽ bọn họ muốn uống rượu thật sao?

... Tại sao rượu và ưu sầu, cứ dính chùm với nhau?

Rượu đã vào ruột sâu, nhưng không thấy nước mắt.

Không ai muốn rơi nước mắt trước mặt người khác, nước mắt của anh hùng nhi nữ, vốn không phải cho người khác nhìn.

Rượu trong ruột sâu, nước mắt trong lòng.

Trên mặt chỉ có nụ cười.

Phong Tứ Nương cười nhiều nhất, nói cũng nhiều nhất, uống mấy ly rượu vào, câu thứ nhất của nàng vẫn là:

- Trên người cô quả thật có cái bột màu xanh sao?

Nàng vốn là người đánh chết cũng phải hỏi cho ra lẽ.

Thật ra câu ấy không cần phải hỏi, bất cứ ai nhìn biểu tình trên gương mặt của Băng Băng cũng đều nhận thấy, gã mù không nói sai.

Phong Tứ Nương vẫn còn phải cố nghe cho được từ miệng của Băng Băng.

Băng Băng chỉ còn nước phải trả lời.

... Gặp phải một người như Phong Tứ Nương, nàng còn có cách gì khác hơn?

Nàng cúi đầu, nói ra hai chữ:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương còn muốn hỏi:

- Cái bột ấy quả thật ở ... ở cái chỗ y nói sao?

Gương mặt của Băng Băng càng đỏ thêm, cúi gằm đầu xuống.

Đây vốn là bí mật của đàn bà, có khi ông chồng mình còn không biết được nữa là.

Gã mù làm sao biết được?

Không lẽ y quả thật có cặp mắt ma quái như vậy sao?

Phong Tứ Nương quay đầu lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

... Anh có biết trên người cô ấy có một cái bột như vậy không?

Câu ấy dĩ nhiên nàng không nói ra miệng, rốt cuộc nàng cũng còn có tý máu mặt.

Băng Băng lại càng đỏ mặt, nàng bỗng nhiên nói:

- Bí mật ấy ngoài mẹ tôi ra, chỉ có một người nữa biết thôi.

Phong Tứ Nương lập tức giành hỏi trước:

- Ai?

- Đại ca của tôi.

- Tiêu Dao Hầu? Thiên công tử? Ca Thụ Thiên?

-- .

Phong Tứ Nương ngấn mặt ra.

Băng Băng nói:

- Mẹ tôi qua đời rồi, biết bí mật ấy của tôi chỉ có một mình ông ta, nhất định không còn ai khác.

Nàng nói rất khẳng định.

Nàng không phải là loại người đàn bà tùy tiện, không dễ ý.

Phong Tứ Nương tin lời nàng:

- Nhưng đại ca của cô không phải đã chết rồi sao?

Gương mặt của Băng Băng càng trắng bệch ra, ánh mắt lại lộ ra vẻ kinh khủng, nhưng nàng không mở miệng.

Phong Tứ Nương nói:

- Anh của cô chết rồi, bí mật ấy không phải là không còn ai biết sao?

Băng Băng vẫn còn không nói gì, nhưng nàng nhin không nổi, liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang một cái.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang cũng trắng bệch ra, trong ánh mắt cũng lộ ra một vẻ kinh khủng không thể tả được.

... Trên đời này còn có chuyện gì làm cho Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy sợ hãi?

Y và Băng Băng cùng sợ hãi một chuyện giống nhau chẳng?

Phong Tứ Nương nhìn nhìn y, lại nhìn nhìn Băng Băng, hỏi dò:

- Các người đang nghĩ gì trong bụng vậy?

Băng Băng gượng cười nói:

- Chẳng có gì cả.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Không lẽ các người cho rằng Tiêu Dao Hâu còn chưa chết?

Băng Băng bậm miệng lại, ngay cả cười cũng cười không nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng im miệng.

Hai người đều mặc nhận cả.

Nhìn biểu tình trên gương mặt hai người, Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh trong lòng.

Nàng biết Tiêu Dao Hâu.

Người này quả thật có thứ ma lực kỳ dị, chính y cũng thường thường nói, trên đời này không có chuyện gì y không làm được.

Nếu nói có người trên đời này chết đi rồi sống lại, thì người đó chính là y.

Huống gì, Tiêu Thập Nhất Lang chỉ thấy y rớt xuống tuyệt cốc, không hề thấy qua thi thể của y.

Phong Tứ Nương lại uống thêm một ly rượu nữa rồi gượng cười nói:

- Bất kể ra sao, gã mù ấy nhất định không phải là y.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hỏi:

- Tại sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, Tiêu Dao Hài là một người châu nhai (nhỏ con), gã mù lại là người hình dáng bình thường.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô không nghĩ rằng, không chừng y không phải là người trời sinh châu nhai?

Phong Tứ Nương chưa bao giờ nghĩ vậy:

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, bây giờ tôi mới biết ra, một người châu nhai nhất định sẽ không luyện thành được vũ công cao siêu như vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng y rõ ràng là một người châu nhai.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên hỏi:

- Cô có nghe qua một môn công phu gọi là Nguyên Anh của đạo gia?

Phong Tứ Nương có nghe qua.

Người tu đạo, đều có nguyên thần, nguyên thần nếu luyện thành hình thể, có thể thoát ly khỏi thân xác.

Nguyên thần so với người thật, nhỏ hơn tý đỉnh, vì vậy còn được gọi là nguyên anh.

... Những chuyện kỳ diệu trong đó, không thể dùng đơn giản mấy câu mà có thể giải thích được.

- Nhưng đây chẳng qua chỉ là thần thoại thể thôi.

- Quả thật đấy chỉ là chuyện thần thoại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng thần thoại cũng không phải là không có căn cứ.

- Căn cứ chỗ nào?

- Trong truyền thuyết, có một môn võ công, nếu luyện thành đến mức lư hỏa thuần thanh, thân thể có thể rút nhỏ lại như đứa bé.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cái loại võ công ấy, nghe nói được gọi là Cửu Chuyển Hoàn Đồng, Thoát Thai Hoán Cốt, Vô Tướng Thần Công.

Phong Tứ Nương bật cười nói:

- Anh đã thấy cái thứ công phu ấy chưa?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chưa.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, cái thứ võ công đó chẳng qua là truyền thuyết thể thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Truyền thuyết nhưng không phải là không có căn cứ.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, anh cho là Tiêu Dao Hầu đã luyện thành thứ công phu đó? Người đó nhất định là y?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Giả sử trên đời này có người luyện thành thứ công phu đó, người đó chắc chắn là y.

Phong Tứ Nương từ từ cười hết muốn nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bất kỳ người nào dù luyện thành công phu cao thâm đến đâu, nếu bị thương nặng, sẽ bị tán công.

Phong Tứ Nương đang lắng nghe.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:

- Người luyện thành môn Cửu Chuyển Hoàn Đồng Vô Tướng Thần Công đó, sau khi tán công, sẽ hồi phục lại trạng thái bình thường.

Y lại nói tiếp:

- Bằng Bằng không hề là châu nhai, lúc nàng lớn lên biết chuyện, Tiêu Dao Hầu đã trở thành đệ nhất cao thủ trong vũ lâm rồi.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, anh cho là Tiêu Dao Hầu vốn không phải là châu nhai, chỉ vì luyện thành công phu mới biến thành nhỏ lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

-- .

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều, y rớt xuống tuyệt cốc, bị thương nặng, công phu tán ra, vì vậy, người lại lớn trở lại.

Chuyện ấy nói ra nghe thật hoang đường và buồn cười.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không cười, y đã gặp qua những chuyện còn hoang đường hơn, trên đời này vốn không thiếu những chuyện kỳ lạ.

Phong Tứ Nương muốn cười, nhưng cười không nổi.

- Không lẽ anh thật tình cho rằng gã mù chính là Tiêu Dao Hầu?

- Rất có thể.

- Anh dựa vào đâu mà nói rất có thể?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trừ Tiêu Dao Hầu ra, gã mù ấy có thể nói là kẻ đối thủ bình sinh tôi chưa gặp bao giờ, không những y xuất thủ kỳ dị, mà cánh tay còn uốn éo sao cũng được.

Phong Tứ Nương cũng đã thấy, toàn thân xương cốt của gã mù, hình như mềm xèo, ngay cả khớp xương cũng không thấy đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe nói cái thứ công phu ấy gọi là Du Già.

Phong Tứ Nương nói:

- Du Già!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hai chữ đó là tiếng Thiên Trúc.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Gã mù đó luyện võ công của Thiên Trúc?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ít ra Du Già là võ công của Thiên Trúc, cái môn Cửu Chuyển Hoàn Đồng Vô Tướng Thần Công đó nghe nói cũng từ thiên Trúc truyền vào, hai thứ võ công đó cũng rất tiếp cận nhau.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn gì nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Gã mù mặt mày sùng vù, cặp mắt màu trắng biến thành màu vàng, rất có thể vì lúc ở dưới vũng bùn dưới tuyết cốc ở Sát Nhân Nham, đói quá mà ăn nhầm phải một thứ cỏ độc tên là Kim Hà La.

Hà La là một thứ giầy leo mọc ở sườn vực thẳm, hà la khô vàng được người Tạng chế biến thành đồ nhuộm, dùng để nhuộm áo cà sa cho các sư Hoàng giáo.

Kim Hà La lại là chất kịch độc, thứ cỏ độc hiếm thấy.

Phong Tứ Nương nói:

- Ăn phải Kim Hà La, sẽ biến thành ra như vậy?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không chết sẽ biến thành ra như vậy.

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Anh biết chuyện xem ra nhiều hơn hồi xưa nhiều lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:

- Hai năm nay tôi đọc sách cũng khá nhiều.

Phong Tứ Nương than thở nói:

- Người trong giang hồ nhất định không ngờ hai năm nay anh còn rỗi công đi đọc sách.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hai năm nay vũ công của tôi có tiến bộ hơn hồi trước một chút.

Phong Tứ Nương nói:

- Gã mù hình như cũng nói vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hai năm trước, nếu y không có giao thủ với tôi, làm sao biết được vũ công của tôi ra sao mà so sánh?

Ánh mắt y rực sáng lên, y lại nói:

- Quan trọng nhất là, trên đời này không thể có người nào có thể thấy những gì người khác không thấy được, bất kể y là kẻ mù hay không.

Phong Tứ Nương nói:

- Trừ Tiêu Dao Hầu ra, cũng không thể có một người thứ hai nào biết bí mật của Băng Băng.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì nữa, cũng không muốn nói thêm, chuyện đó xem ra có vẻ như một cộng một là hai rồi.

Lòng bàn tay của Phong Tứ Nương bỗng lạnh ra, ánh mắt cũng có vẻ kinh khủng, nàng lâm bảm:

- Không lẽ người nuôi chó ấy cũng là y?

- Người nuôi chó?

Tiêu Thập Nhất Lang dĩ nhiên không hiểu nàng nói gì, những người hiểu câu nói đó không nhiều lắm.

Phong Tứ Nương cũng biết y không hiểu:

- Người nuôi chó, chính là tông chủ của Thiên Tông.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô cũng biết Thiên Tông?

Phong Tứ Nương cười lên một tiếng, nói:

- Tôi ít đọc sách, nhưng biết chuyện cũng nhiều lắm.

Nàng đã hồi phục lại tự nhiên, ánh mắt lại sáng rực lên, bởi vì, nàng vừa uống xong ba ly rượu lớn.

Bây giờ vốn không phải là lúc uống rượu, nhưng nếu nàng muốn quên đi một vài chuyện gì, dù trong những lúc không nên uống rượu, cũng cứ uống, không những vậy, còn uống nhanh mà nhiều.

- Không những tôi biết Thiên Tông, tôi còn biết tông chủ của Thiên Tông nuôi một con chó nhỏ.

- Sao cô biết?

- Dĩ nhiên là có người nói cho tôi biết.

- Ai?

- Đồ Ngâm.

- Đồ Ngâm là ai?

- Đồ Ngâm là người đưa tôi lại Bát Tiên thuyền.

- Bát Tiên thuyền?

Tiêu Thập Nhất Lang hình như chưa hề nghe tới Bát Tiên thuyền.

Phong Tứ Nương nhìn y hỏi:

- Không lẽ anh còn không biết Bát Tiên thuyền?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh cũng chưa tới Bát Tiên thuyền lần nào?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chưa.

Phong Tứ Nương ngẩn người ra.

Nàng biết, nếu Tiêu Thập Nhất Lang đã nói không biết chuyện gì, nhất định là y không biết, có điều, nàng nghĩ không ra, tại sao Tiêu Thập Nhất Lang lại không biết.

- Anh còn nhớ bọn họ mời anh đi uống rượu ở trên một con thuyền không?

Dĩ nhiên Tiêu Thập Nhất Lang nhớ.

Phong Tứ Nương nói:

- Con thuyền đó chính là Bát Tiên thuyền.

Tiêu Thập Nhất Lang cuối cùng cũng hiểu ra:

- Có điều, tôi không hề lại thuyền của bọn họ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì người đưa đường, bỗng nhiên không chịu đưa tôi lại.

Phong Tứ Nương càng không hiểu:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì y sợ tôi bị ám toán, y không muốn thấy tôi chết trước mặt y.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chính là cái gã thiếu niên đem thư lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tiêu Thập Nhị Lang?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu.

Phong Tứ Nương bật cười:

- Thật ra, tôi phải nên đoán ra là y, nếu Tiêu Thập Nhị Lang thấy Tiêu Thập Nhất Lang chết trước mặt mình, trong lòng chắc là không khỏi lấy làm khó chịu lắm.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Huống gì, nếu ngay cả Tiêu Thập Nhị Lang cũng không chịu giúp Tiêu Thập Nhất Lang, thì còn ai giúp cho Tiêu Thập Nhất Lang nữa?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Nhưng tôi nằm mộng cũng không ngờ được rằng, tôi lại đi kết bạn với một người tên là Tiêu Thập Nhị Lang.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y không chịu đưa anh tới Bát Tiên thuyền, vậy y đưa anh đi đâu?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đi tìm một người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bằng Bằng?

... Dĩ nhiên là Bằng Bằng.

... Nếu không phải vì đi cứu Bằng Bằng, dù có biết rõ tới Bát Tiên thuyền sẽ chắc chắn chết không nghi ngờ gì, Tiêu Thập Nhất Lang cũng muốn xông vào thử.

... Tiêu Thập Nhị Lang dù có quyết tâm không chịu đưa y đi, y cũng tự mình kiếm đường lại.

Hết chương 26